

[Behnke]

»Hvor voldsomt skal situationen i Kenya udvikle sig, før udenrigsministeren stopper dansk ulandshjælp fuldstændig?«

Begrundelse

Den politiske udvikling i Kenya har nu i mange måneder udviklet sig i forkert retning. Krænkelserne af menneskerettighederne er taget til, og senest har Kenya afbrudt sit samarbejde med Norge.

På trods af dette vælger Danmark at fortsætte sin bistand; ganske vist er den nedskåret til $\frac{3}{4}$, men den fortsætter.

Spørgsmålet må derfor være, hvor alvorligt situationen omkring Kenya skal udvikle sig, før dansk bistand bliver stoppet fuldstændig.

Svar (9/11 90):

Statsministeren (Poul Schlüter):

De nordiske lande understregede i juli måned i fællesskab over for Kenyas regering, at de så med stor bekymring på den negative politiske og menneskeretlige udvikling i Kenya. Vi har fra dansk side så sent som i sidste måned på ny understreget denne bekymring over for de kenyanske myndigheder.

I konsekvens heraf havde vi – allerede før Kenyas afbrydelse af de diplomatiske forbindelser med Norge – gennemført en nyorientering af den danske bistandsstrategi i Kenya, som indebærer, at programmet vil blive reduceret med 25 pct., og at hovedvægten i endnu højere grad end tidligere vil blive lagt på støtte til demokratiseringsbestrebelse og på bistand til de fattigste og mest udsatte befolkningsgrupper. Målet vil ikke mindst være at forbedre levevilkårene for kvinder og børn og at opnå en styrkelse af de lokale demokratiske institutioner, og der er allerede taget en række konkrete initiativer i den retning.

Situationen er bekymringsvækkende, og vi vil i den kommende tid – sammen med de øvrige nordiske lande og vore EF-partnere – meget nøje følge udviklingen i Kenya.

Spm. nr. S 113

Til *udenrigsministeren* (31/10 90) af:

Behnke (FP):

»Hvad er begrundelsen for, at Danmark opretholder sin ulandsbistand til Indien, når lan-

det samtidig er nettoyder af ulandsbistand til andre lande?«

Begrundelse

Igennem de sidste mange år har Indien profileret sig med udtalelser om adgang til a-våben og deltagelse i teknologiske og økonomiske projekter, som langtfra er kendetegnet for et uland i ordets egentlige betydning.

Dertil kommer, at internationale opgørelser viser, at Indien er at regne som nettoyder af ulandsbistand.

På den baggrund mener spørgeren, at det er svært at fastholde argumentationen for, at Indien skal modtage dansk bistand.

Svar (9/11 90):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Den i spørgsmålet givne oplysning om, at Indien er nettoyder af bistand, er ikke korrekt. Verdensbankens opgørelser viser, at de statslige og offentligt garanterede nettooverførsler til Indien i 1988 beløb sig til knap 4,3 mia. \$, og at nettooverførslerne af statslig bistand alene beløb sig til 2,1 mia. \$. Indiens bistand til andre udviklingslande – for $\frac{3}{4}$'s vedkommende til Nepal og Bhutan – beløb sig ifølge OECD's opgørelse samme år til 126 mio. \$.

Den danske bistand til Indien forventes i den kommende 5-års-periode (1991–95) at ville ligge på 375 mio. kr. årligt. Bistanden fordeler sig nogenlunde ligeligt mellem egentlig fattigdomsorienterede projekter koncentreret i fire delstater og finansiering af teknologioverførsel, som er bundet til indkøb af dansk kapitaludstyr og knowhow.

Denne fordeling af bistanden understreger spændvidden i det indiske samfund. Landets størrelse og fattigdommens umådelige omfang indebærer, at det ikke for nærværende ved egen kraft alene kan skabe en vedvarende vækst og udvikling for de fattigste befolkningsgrupper, og at bistand udefor derfor er nødvendig. Det produktionsapparat og det teknologiske niveau, der uomtvisteligt findes i Indien, skaber imidlertid håb om, at landet på et tidspunkt også vil kunne løfte denne opgave.

Et spørgsmål af særlig interesse har været de meget store indiske forsvarsudgifter. Vi har fra dansk side gentagne gange bragt dette emne op både bilateralt og i internationale sammenhæ-